

DÜSEVNI LISZT

Mejszeesne verszke novine.

Podgovorni reditel: LUTHÁR ÁDÁM v. Püconci.

Pom. reditela: Fliszár János i Kováts Stevan
v M. Soboti.

Lasztnik i vödávnik: Prejkmurszka evang. sinyorija.

Cejna na leto 20 din., edna numera 2 din.

Rokopiszi sze v Püconce májo posilati.

Naprejplacsilo gorivzeme vszáki ev. dühovnik i
vucsitel.

Posztno premislávanye.

Píszao: Kováts Stevan.

Od pepelnice do vüzma bodoucse vrejmen sze posztno vrejmen imenüje i trpi 40 dní. Na tou veliko pítanye, kak sze mámo posztiti; od rázlocsne doubi krsztsanov, rázlocsne odgovore dobímo, no csi je na tou odgovor lahko dati. Naszledüjmo i vu tom nasega zvelicsitela Jezusa, od koga je popisano, ka prvle, kak bi szvoj szvéti návuk zácsao vcsiti je odísao vu püsztásavo i poszto sze je 40 dní i 40 noucsi, potom je ogládo.

Krisztusa poszt je predevszejm z *oumurnoga premislávanya, szamoga szebévardejvanya sztao*. Nateliko sze je pogrouzo vu globoko premislávanye, da sze je celou szpozábao z-tejla szvojega potrejbcsine, — ka je ogládo.

K-právomi poszti je i dneszdén náime dvoje potrejbno. Edno je *szamoga szebé oumurno vardejvanye*, to drügo pa *zselejnya szvojega potihsávanye*, ali kak tou Szvéto píszmo právi: *razpétjenye nasega tejla, zsnyegovimi zselejnyami vréd*.

Prva posztna potrejbcsina je tak *oumurno szamoga szebé vardejvanye*. Jezus je na tou gledoucs nam jáko lejpo példo dao i te szebé prestimávajoucse farizeuse je záto telkokrát osztro grajao, ár szo oni nej vardejvali szamí szebé i tak szo tüdi nej szpoznali szvoja zmenkanya — sto pa tou nepozna, on szebé za pravicsnoga drzsi, i rávno sze tüdi nepascsi

zbougsati, za steroga volo naveke grehsen osztáne. Táksega csloveka z greha zvrácsiti i v nebésza pripelati je nemogoucse.

Oh lübléni Zvelicsitel nas! Kak jáko je potrejbno nam sze posztiti, tou je: *szebé vardejvati*. Ali da szo sze farizeusje nateliko povnouzsali, kaj vszáki szebé za dobroga stíma, szvoji grehov ni eden szpoznati nescse, zasteroga volo sze tüdi nieden nemre zbougsati, nego zráven vu szkvarjenja domovino híti.

Nas Zvelicsitel je vu evangeliomi gor zamerkao onoga farízeusa, steri je v jeruzsálemszkoj cérkvi naszledüvajoucs molo: „Boug hválo ti dájem, ka szem nej liki drügi lüdjé, zgrablívi, nepravicsni, práznicke (Lük. XVIII.“)

Mí oszoudimo etoga gizdávoga, szebé zvisávajoucsega farízeusa, steri je nej steo szvoji grehov szpoznati i tak prestimávajoucs vüpao vu cérkvi molíti, bole szebé zvisávati, pa je té farizeus dönok iszkao Bogá, ali kelko jeszte dneszdén oni farizeúsov med nami, steri nepoiscsejo gori Bouga; steri nigdár nepoiscsejo gori hizse nyegove, ár szebé za pravicsne drzsécsi i tak kak popolni lüdjé nepotrebüjejo bozse milosztse.

Vardejvajmo záto szebé! Szpoznajmo grehsno bívoszt szvojo! Szpoznajmo i vadlújmo, ka mí nasega nebeszkoga Ocsó, od koga vsza dobra vzsívamo, zgrehsnimí recsámi i z delami vszáki dén globoko zbantüjemo, i to dobro csiniti zamüdímo.

Escse i te, gda na bozsi oltár áldov prínásamo — szvojo díko iscsemo. Zvoné szí szpráva dneszdén nájvecs obcsin na dícsenye Bouga i szposzvádijo sze med szebom ti aldüvajoucsi, ár vszáki tak csé, naj sze szamo nyemi glászi zvon, nyega imé, nyega velikoszt i darovitoszt nazvesztsáva. Óh kak velika szramota je tou! Nakeliko láda naszvejtí cslovecsa márnoszt i krhkoucsa! Tou bi nam trbelo previditi i te bi zisztinom meli právi poszt!

To drúgo potrejbno delo je *tejla pozselejny potíhsávanye*, obládanye. Jezus sze je vu püsztávi natelíko pógrouzo vu mészli, tak da sze je celou szpozábao z telovne potrejbcsine. Taksí poszt je nam doprinesztí nemogoucse, ali telko nam je pa z Jezusom vréd szpoznati, ka cslovek ne zshivé szamo z krúhom, nego túdi z recsjouv Bozsov.

Cslovek sze od sztvári szamo telíko loucsi, ka dokecs sztvár szamo tejli zshivé, tecsasz szí cslovek na díse szvoje zvelicsanye túdi má mészli i delati. Steri cslovek szí szamo od toga premisláva: ka bomo jeli, i pilí, z kém sze oblekávali? On je nika nej prednyejsi od nejmi sztvári.

On szamo zemli zshivé i túdi vu nyé práhi osztáne naveke. More bidti vu csloveki eden szvétí náigib, steri ga gori zdigne z práha zemlé vu vizíno, steri ga podigáva na vekivecsno szvetloszt k nebeszkomí ocsi, k steromi vu mészli i vu vrejloj molítvi sze vszákdén gori pozdigne, tak da csi sze nyemi dísa ednouk loucsila bode od szvojega zemelszkoga satora, po dobro poznanoj pouti bode potüvao pred vekivecsnoga szodca szvojega pravicsen sztolec.

Nezsívmo szamo tím zemelszkim, na tou nász opómína vrejmen posztíno. Vojszkújmo sze prouti grehsnomi tejla pozselejnyi. Hábjmo sze od oblószúhnoga zshivlejnya, prebráne précsimbne hráne vzsívanya i naimre nemertücslivosztí pítvine, précsimbne oblejke, szladcsecov vzsívanya, od preklínyanya, od szrditosztí, nevoscseosztí i od grehsni návad. Szlejcsmo szébe toga sztároga csloveka, steri nász je z szvojím hűdim pozselejnyem szkváro i oblejcsmo gori Krisztusa i nyegovo krotkoszt, lűbéznoszt, mirovnoszt poníznozt, tak nas poszt príjéten má bidti pred Goszpodni nasem.

Podlízstek.

Drágocse podpora.

Píszao: Fliszár János.

Zgovárjala szta szí od prvejí, preminoucsi vrejmenov. Te máli Pistek sze je pa na ocíne koulína potégno i poszlúhsao nájno zgovárjanye.

»Jeli poumlis escse« — píta Lajos priátela, gda szmo v kispartinbí velko bojno drzsali? Ka pa tou poumlis, gda szva obá dregetala odsztráha v racsúnanya vöri? — »Kak bi nebi poumlo!« Dobro znam escse, kaj szí mi vszígdar ti popráv-lao vö latinszko nálogo.

»Mojo vögrszko nálogo szí pa vszígdar ti zgotovo!« Ali nihájva ta indasnya, — bole gúcsi od toga, kak ti kaj ide sors tvojt? »Bogme sze nemam jáko bváliti« odgavori Lajos i tak da bi ga hica obisla — pobito etak ercsé: »kak, tak nam ide. Dvejcséri i etoga színeka máva. Cseri zse vu vársi solárvamo i jáko doszta, doszta kostajo vu etoj drágocsi«.

Na poudi ober náj sze sztopáji csűjejo. Lajos

gori szkocsi i vö sze pascsi. Pistek sze je pa tolmacsécs k meni obrno i pravo je: »Zagvűsno Őrszika, ta nouva szlűzsbénica, hodi po mosztńicaj i záto sze apika vö pascsi. Znáte bácsi, gda szem jasz escse máli bio, szo sze na stali mosztńice pod mamikov vtrgnole i ona je v stalo v szenscsek szpádnola. Tiszta lűknya je zdaj z kukorcssem zadelana, stero Őrszika escse nevejt, ár je z drűge vészí prisla k nam...«

»Na poudi szem bio« právi Lajos, gda je nazáj prisao, nouvo drzsínese mámo i escse nevejt, gde je edno ali drűgo...«

»Jeli je bogata tvoja gmajnas«, píta Gyula? — Fara száma nema vrejdnosztí, ali gmajnarje szo vszi prémocsni. — Zakaj neztogovite zse prípravńoga farofa? — Tak právjio mojt gmajnarje, ka je moj prehodńík 40 lejt prebívao v v nyem i nigdar sze je nej touzso, meni je pa escse szamo 12-to leto, ka szem v nyem i tak nemam doszta prouti gúcsati...«

Pojbárec je prvle pravo, ka szo sze ti na stali pod zsenouv mosztńice vtrgnole. Tiszto túdi nescsejo popraviti? — Na tou szo szamo telíko prayili: csi nebi sla na nyé, sze nebi poudrie i nebi szpádnola v szenscsek.

Drobtinice z 409. vogrszke peszmi.

(Na lasztivno nouto, — na szlovenszko preobrnó)

POLGÁR SÁNDOR.)

Oh vekivecsna pecsína,
Trdi grád moj i obramba,
Na krizsi szí trpo moko
I meni blájsensztvo szpravo.

Na té' nihám moje delo,
Oh Jezus moj, dúso mojo,
Szvoje plakajouce szrdce
I nevoule gláve moje.

Szmilúj sze tí mojoj dúsi,
Kí szí goszpoud nébi, zemli,
Molim Velicsansztvo tvoje,
Zvelicsitel dúse moje.

Husvét.

Közelg ismét az a csodás ünnep, amelyen annyi varázs ömlik el, amely egykor olyan ígézetes módon változtatta nagy örömmé az igazaknak nagy bánatát. Midőn a fővel együtt megújultak, új életre pezsdültek a már-már oszlásnak indult tagok is s megindult az a munka, melynek csodálatos gyümölcse, csallahatlan bizonyága ma is itt van még szemünk előtt: a ker

anyaszentegyház. Igen, közelg ez az ünnep s ha elérkezik, megtelnek bizonyára templomaink, elmegyünk, hogy meghallgassuk a már annyiszor hallott husvéti csodás történetet; emlékezetünk ott jár majd az üres sír körül, melynek zárai évszázadokkal ezelőtt oly titokzatos módon pattantak fel; megfürösztyük lelkünket a belőle kiáradó fényözönben s aztán szétoszunk majd ismét abban a hiszemben, hogy husvétot ünnepeltünk. Holott csak amaz első husvétról emlékeztünk, valójában pedig még mindig nagypénteknél tartunk.

Körülünk új élet pezsdül. A természet lassan-lassan leveti a téli ruháját, megélénkül ismét, hängossá lesz erdő-mező az életet jelentő munka zajától. De bennünk, lelkivilágunk, egyházi életünkben mind ennek semmi nyoma. Itt nem akar sehogysem ez az új élet megkezdődni. Megalkítottuk az új prekmurjei egyházmegyét, de úgy látszik vérszegénységben marad, valahogy nem tud élő szervezetté lenni. Egy-két lelkes egyén fárad, buzgólkodik szinte erején felül: naptárt ad ki, lapot szerkeszt, de csak kiáltó szó marad a pusztában. A szíveket körülfogó jégkéreg nem akar felengedni, minden nemes tö-

Ka náj priátela nezaslosztí, je Gyula zgovárjanye na drúgi kraj povno. Zacsao je gúcsati od drágocse i hváliti vesznicski zsítek, govorécsi: „Vídís pajdás, dönök je eti na vesznici lezsej zsi-veti, kak vu vársi. Szamo ka je tou falinga, ka eti cslovek nika nedobi kúpiti. Csi stoj kaj na odajo má vu váras neszé na plac. Isztina, ka je nam vsze edno, tak szí zkoj nebi mogli kúpiti právi Lajos.

Kapa plácsa? — Plácsa? odgovori zdühavajoucs Lajos: Moja cejla plácsa, pajdás, z podpore i z áldovov sztoji. Bár csűj... od gmaine hodécsó plácsó mi drzsáva dopuni na 1600 koron, tou je tou kongrua. Ka pa plácsé od gmaine dobim, tisztó tüdi navékse z konventne pomoucsi vdáblam. Po deszét lejtnoj szlúz'bi od drzsáve dobim 800 kron pridátka (pótlék.) Tak vsze vküper dvejjezerostirizsto koron je moja cejla plácsa. Kapa drágocse podpora? ga píta. — Vojno podporo dobí drzsávni, vármegyövszki, veski csesztník, escse i ceszté sztrúgar, — ali mi nedobímo. — Od gmajnarov bi jo mogao prosziti. Právi L. Preminoucsi tjeđen szmo drzsali rávno za nyé volo gyülejs. Gori szem nyim precsteo púspeka pízmo, v sterom z lübeznívimi recsmí, na Biblie, na

Szvéto Pízmo sze zezávajoucsi, szo proszili presbiterium, naj dühovníkom 4—400 koron dráginszke podpore dájo... I... no...? Povém ti gyülejsa drzsánye, odgovori Lajos nadale. Modriák Gábor presbíter gda je v gyülejs prisao, je oberkao szlúzsbenico, stera je rávno kúrla: „Dobro zakúri! drva szmo tak mí kúpili. Potom szo szí porédi doj szposzeli, steri na sztolec, steri na dívan i dokecs szem jasz naprej prineszao napísníke (jk.) szo szí med szebom etak zgovárjali:

Trdovnyák Ábris je pravo: 50 rajnski szem dao za ete csrejvle, stere na nogáj mam. »Goszpodé huncfoteria je, ka tisztó, stero páver more kúpiti, ne zamakszívajo. Psenice, szilja, zsi-víne, meszá cejno vő naprávijo i csi je cslovek nedá, vkraj je vzemejo. Na obütel bi sze zse ednouk tüdi mogli zglédnoti tej goszpodje“ — nadaljáva zgovárjanye Grablas Sándor. — Za vesz szvejt ne zselte tou kuma, odgovori Lokas Miska, ár csi sze ednouk na nyou zglédnejo... gvúsno, ka dácso navrzsejo na nyou.

Pocsem szí oudao gyünce? — píta szouszed Blekas Gergora. — Gyezero pétsztou rajnski szem doubó za nyé, szamo ka szva z Guba sougoromí 50 rainski zaigrala pri »Letécsem glázsí« zvánój

rekvés belefut az átkos nemtörődomségbe s rideg közönybe.

Hogyan ünnepelhetnénk hát húsvétot? A mi húsvétunk nagyon hasonlít Máriaéhoz, aki „áll vala a sirnál sirva” és keserű könnyek között panaszkodik: „elvittek az én Uramat és nem tudom hová tették?” E világ ördöge, az élet ezer gondja-baja mi tőlünk is elragadta Üdvözítőnket, a benne való élő, erős hitet s ami még szomorubb, mi — egy-két jobb érzésű egyént kivéve — már nem is tudunk sirni és szomorkodni e miatt. Mi nem is vesszük magunknak azt a fáradtságot, hogy keressük azt, akit elvesztettünk, mi nem is töprengünk már a felett, kicsoda hengeríti el a követ a sirnak szájáról, melyben hitért vató lelkesedésünk, egyházszeretetünk, áldozatkésztségünk pihen? Azért nincs nekünk húsvétunk! Pedig lehetne s kell is, hogy legyen, hiszen nem maradhatunk örökké a nagypéntek gyászában.

Ezért irányítjuk ma vágyó szemeinket amaz első húsvét felé. A nagy tömeg akkor is érzéketlen, vagy ellenséges érzelmű volt. Még a tanítványok is bár szomoruan, de csüggedten és féltéken vonultak vissza.

Csak egy-két nőben volt elég szív és kegyelet, hogy halottaiban se legyen hűtlenné ahhoz, akihez életében ragaszkodott, hogy lerója a hála és kegyelet adóját az iránt, akinek csaknevét is említeni akkor l volt a halállal. S az az egy-két nő elég volt ahhoz, hogy a férfiak szívében is a félelmet felváltsa a bátorság, a csüggedést a reményt, a tespedést az élet. Ha az az egy-két nő nincs, az üres sir felett talán soha nem épülhetett volna fel a ker. anyaszentegyház.

Hozzátok fordulunk, bennetek reménykedünk azért mi is, Prekmurje evangélikus női! Tőletek várjuk s reméljük egyházunk húsvétját! A férfiak szíve elkérgesült, lelkük elfásult. Az ő érdeklődésüket más köti le: a világ és annak dolgai, a test és annak gondjai, a politika és annak praktikái. De hisszük, hogy ti bennetek van még érzék a lélek és annak dolgai iránt is. Hiszszük, hogy a ti példátok képes ma is lelkesíteni. Hiszszük, mert látjuk, hogy ahol a Nőegylet nem csak megalakult, hanem munkálkodik is, ott a férfiakban is nagyobb a buzgóság s virágzóbb a gyülekezeti élet. Hiszszük, hogy ha minden gyülekezetben csak egy-két kegyes nőt ragadna is magával az első húsvét kegyes asszonyainak

csárdi. Tákse bezsécse vjno szmo pili tam, ka csi bi sougor vszigidár z dlánov nej pokrio glazsa, gda je zátik vó potégnyeni bio, bi vó z glazsa odbejszalo, kak z láboske mlejko, csi trnok gori pod nyovu.

Más escse kaj psenice, pita Najvas Márton pri nyem szedécsega Szkisznyávec Andrása? — — — Nemam! Odgovori Szkisznyávec, dúge bajúsi szi zasüknovsi, — more bidti sze escse nájde kaksí deszét zsaklou (vrejcs) Drága má bidti escse do zsétve. . . .

Naprej szem prineszao napisznik (jk.) odgovori Lajos, gori szem precsteo púspeka píszmo, v sterom szo, kak szem zse prvle pravo, gmaíne gori opoumenyene i oprosene za volo dánya podpore. Dokecs szem píszmo gori csteo, szo ni edne rejcsi nej pregouvóriti, ali kak szem je dokoncsao, pregovori Modriák Gábor: »Sto pa nam dá?« — — — Goszp. Púspek szo tou píszmo lehko na píszali vó z-Bible! — zamerka Trdovnyák Ábris Naj oni dájo! právi nadale Blekas Gergor.

Postüvani Presbiterje, vidite ka vam je, hvála Bougi letosz Boug, dober pouv dao, szem nyim pravo, — vszega cejna sze povisáva, trí stírikrát

vise — tak, da tej 400 koron neobcsütite jáko! — Nam je tüdi goszp. Boug dao pouv, brumbra pod bajúszami Szkisznyávec András. — Od nyega naj proszijo, plemeniti goszpón, drágocse podporo.

Csi sze nyim plácsa mála vídi, tü je nouvo leto, odpúsztimo ji — tak zse trije csákajo ono vrejmen, v sterom oni od etec odidejo — právi z nadútov gízdosztjou Najvas Martin.

Tak szmo nej dávno pobougsali plácsó bakteri, csordási, kanászi, tak miszlim ka tou k ednoj düski zadoszta bode vészi, potrdi Blekas Gergor. — — — Mojo podporo szo tak nej zvolili! Potom szo pa liki kak kí dobro odprávi delo, k-Salamoni vu ostaríjo sli sze z glazsi tanácsivat. Jasz szem pa notri sou k-zseni. K-obedi szmo szi szeli i more biti, ka je zsena tiszi dén nej dobra kúharca bila, ár mi je gút nikak nej steo pozsératí kroupni kukorcsni struklov — je dokoncsao Lajos szvoje zsalosztno govorejnye.

Nej szta szi duze zgovárijala od té zsalosztne prílike. Lejpo detinszko vrejmen szta znouva naprej prineszla i tak sze nyima je zdelo, da bi sze znouva zmejnyala tam na potoka breski, pri brúti vi vú szénci pod velikim vrbjem — i na vszo

példája, megváltoznék minden s a téspe-
dést felváltaná az élet. Ezért nézünk mi
nagy reménységgel a közelgő husvét ün-
nepe elé. Ne hagyjátok megszegyenülni re-
ményiségünket s áldottak lesztek, mert ne-
vetekhez fűződik egyházunk igazi husvétja!

Teke Dénes

ev. lelkész.

Krisztus je dnesz z- mrtvi sztano . . . !

Nouta: Ki sze vu visnyem Bougi vüpa.
Z vogrszkoga poszlovenscena po *Kozie János*.

Oh ti skrinja! Oh ti grejha szmrt,
Gde más zsálec ino oblászt?
Velkomi Bougi naj bou' hváfa,
Za vsze dobra nyemi dána,
Od koga vszi zsítek mámo —
Krisztus je dnesz z- mrtvi sztano!

Szprhlivo tejlo sze v- grob dene,
Neszprhlivo zsnýega sztáne;
Ki vandramo tü v- kmicsnom douli,
Bomo ednouk v- dobroj vouli,
Lübléne pá gor' náidemo,
Krisztus je dnesz z- mrtvi sztano!

Oh túzsne, zsalosztne vdovice,
Osztávlene sziroutice:
Zglednite sze gor' na visnyega

szkrbi tesko míszel szta pozábila. — Li szamo
na drügi dén gda szta k-zseleznici sla, je znouva
v-pamet prisla Gyuli nyegovoga priátela Lajosa
dühovnikszta teska sztáva i túzsén sors, gda je
nakonci véshi csüo, kak je eden vért manyüküva-
joucsega hlápca kárao, govorécsi: — Csi bi lehki,
méhki zsítek rad meo, bi pop mogao bidli z-tébe,
nej hlápec! . . .

K zseleznici pridoucsa po lübeznívom szlobou
jemányi i eden drügomi dobrozselejnyi, je Gyula
na vlák szeo, steri je zse napotüvanye krédi bio
i v prísesztnom megnenyi sze je geno. Lajos je
za nyim glédao, dokecs ga je vido. Gyula je escse
ednouk szkouz na oblok z bejlim zsebnim roub-
com plahotajouc szlobou vzéo od nyega, vlák sze
je prejkmonsza nalejvo obrno i v loug pridoucsi,
sze je szkrio pred očsmi nyegovimi, li szamo sze
je escse visziko pozdigávajoucsi din vido edno
malo, dokecs je i té nej lehno.

Nadaljávanye pride.

Ocsó szvojga nebeszkoga,
On zvrácsi i vaso rano —
Krisztus je dnesz z- mrtvi sztano!

Nejga szmrti! nej szprhlivoszti,
Vsze sze mladi v- szprotolejtji
I na groba kmicsnom pokrivi,
Rasztéjo náraszi nouvi,
Vzsivajo nebeszko roszo —
Krisztus je dnesz z- mrtvi sztano!

Vjedínajmo sze vu lübézni,
Dokecs jesztemo vu zsítke;
Da csi nam pride zsítka jeszén
I povehnotti bode vszém:
Nouvi zsítek pá náidemo —
Krisztus je dnesz z- mrtvi sztano!

Vzemi, cstí i daj dale „Dü- sevní liszt“!

Zsítka knige (biblia)

Pod etim píszkom tákse isztinszke prí-
gode scsémo . . . se cstitele posztávlati, ste-
re vu zsiu . . . ltki szpoznávajo vu szvétom
píszmi poplávne pravice i rávno zatoga volo
nasz nadigávajo na nyega cstenýé.

Vidmo z- zsítka knig eden liszt:

Vu nemskoga országa ednom málom va-
raséki je vu velikom szíromastvi zsivejla edna
osztávléna vdovica, Edem zadrügim je mogla
odávati z- szvojega pohistva, gde eden, gde
drügi falat, ár sze je ovak nej mogla tá kucsá-
riti. Naszlejdnýe je zse nika drügo nejmejla,
szamo edne evangeliomszke knige. Z-boleznim
szrdcom je neszla tak i té k- zsidovi bautosi,
kí je je uprav kúpo, záto — csi de zsnýih csteo,
de sze kamcsi razveszeljávo z- tém, ka de sze
szmehao z- názarénszkoga Jezusa. Gda je tak
csasz meo, ka nyemi naj hitrej odíde vrejmen,
szi je uprav napréj vzéo té knige i zácsao je
zsnýih csteti szv. Mátaja evangeliom. Med csté-
nyom sze vecskrát glaszo zácsao szmeháti. Ali
kejm dale je prisao vu cstenýej, tém bole na-
rejci sze je zaszme hao i tüdi nej tak glaszo.
Gda je pa k- Golgote cstenýej prisao, escse
nyemi je i rejcs zabejgnola na vúsztaj.

Zácsao je to precsteto escse znouva csteti,
ali zdaj sze je zse vecs nej szmehao i gda je
pá do Golgote prisao, szo ga szkuzé pobile. Kak

je z- velkov pakov vsze precsteo, sze je og-višao vu toj veri, ka je Jezus zaisztino szvejtá odküpitel bio. On je, koga szo szvéti ocsevj: csakali, koga prisesztje szo prorocke naznanili. Sztano je i sou je k- dühovniki, dao sze je okrsztiti vu Jezusa szvétoim iméni.

Csi je szvéto. píszmo táksi nászhaj melo na toga, ki je nyé z- sále vzeo vu roké szvoje, kém bole sztoji tou na one, ki z- vervajoucsim dühom, od pobožnoszti nadigávani cstéjo nyega božsicsne redi! (Ján. 5.—39.)

(Nadaljávanye pride.)

Z- kém trbej gvant csisztiti?

Vu vezdásnyem vrejmeni, gda ponoséni. zamázani gvant nemoremo nalehci z- novim nemesztiti, — je jáko hasznovito znati, z- kém trbej gvant od peccati, od zámaza szcsisztiti?

Na tou nizse popíszani recept porácsamo, stera szpráva je zse vö szprobana:

Ammonia para

Spir. saponati

Chloroformi ca 30

Benzin

Aqua dest. ac. 40.03

Vu sterojsté apoteki sze lahko dá napraviti. Tou je edna bejla tekoucsa szpráva, va stero csi edem falácsec szüknya namocsimo, zsnyim peccatni gvant voscsimo, escse i maszne krpe vözaperémo zsnyega.

Ali pri csiscsenyá gvanta sze neszмимо szpozábíti z- csiscsenya düse tüdi. Ár csi je odüren zamázani gvant, kém bole je odürna od greha vtepena düsa!

Na csiscsenya düse tüdi mámo recept porácsati. Ali tou neodávajo vu apoteki i tüdi nej za peneze. Tam cüri on pri božsem oltári i k-senki sze dobí pri vecsérji Goszpodnovoj, stero je nej drügo, nego szvéta krv Krisztusova. — Nyé nászhaj je csüda vrejden! — Oporté szí zató zsnyouv düse vase i csiszte bár erdéci bi-ki, liki erdécsa fárbá, — bejli posztánete, liki szneig!

Oh bár bi vasz kak najvecs, nagoszto ma nücalo eto düseвно koupalnice na csiscsenye grejsni düs vasi! (Oznanoszki knige 7. 13-17.)

* * *

Vszaka evangelicsanszka familija naj csté i podpéra Düsevní liszt!

Tihe minúte.

»Jasz szem máti i zavrzsén; ali z povelejnya tvojege sze neszpozabim.« Zsolt. 119,141. Vu tej recsáj vídimo zsoltárszkoga pesznika szrdce i zsítek. Lüdje szo ga nejzavisziko prestímali. Má biti szo ga za volo nyegove poejzije za odloucsenika- i za volo nyegove lübézni do Božse Rejcsi, od stere ete zsoltár takse zmozsnó szvedosztn okázse, za pregnánoga csloveka drzsali. Ali — csi je pri lüdi li zavrzséni bio, on je ztem nej doszta márao, nego ktem bole je bio na tom, naj je szamo Boug zado-volen zsnjim! Zató právi: »Ali z povelejnya tvojege sze neszpozabim. Božsa Rejcs je nyemi szlájsa bila od méda i mesztovjá méda; tá je bila poszvejt nogam nyegovim i szvetloszt na sztezi nyegovoj. Zató je blájšeni cslovek bio on, csi je bár pred lüdmi zavrzsén bio. — Nemoremo sze mí lejko nika vcsiti od nyega? Míszlim, zname-nito je tou vcsenyé, stero nam on dá. Kelkim lüdem je prestímanye od drügi lüdi glavnejse, kak dopádnnye Božse! Na tou gledoucs sze navcsimo od zsoltárszkoga szpejvnika praviti: Ka máram, csi me lüdje grajajo, hváljo, prestímajo, zavrzsejo, — tvoje dopádnnye, Goszpodne, mi bojdi obri vszega!

* * *

»Júdas, z küšüvanyem Sziná cslovecséga odás? Luk. 22,48 Tou je bila zahválnoszt za Zvelicsitela pasztérszko vernoszt, stero je obrno prejk lejt na toga szvojege vucsenika. Vu odloucsnom megnenyi odá Júdas szvojege Mest-ra i neszramezslüje sze tou pod szkazlívom preo-brázi lübézni csiniti. Kak sze je melo Jezusovo szrdce krváviti nad taksem szramotnom csinejnyi onoga csloveka, v sterom sze je zavüpaol! Csü-düjemo Goszpouda, ka ni z ednov recsjouv nepotvárja Júdása. Z prousztim pitanyem proba toga nevernoga vucsenika obszlednyim popádnati. Zobsztom! — Kapa nasa lübézni szvedoszta szo isztinszka prouti Goszpodni? Jeli szmo taksi, kaksi sze kázsemo? Ali pa, bár sze med nyegove racsunamo, dönok ga po priliki z recsjouv i z múcsanyem, po grobianszskom ali po fájnom odámo? Sto vu veri lübezni Sziná küsne, on naj tüdi zdrzi k-nyemi nevkleknyeno vernoszt pred priátelom i nepriátelom! Sto Jezusa odá, zataji, od szvejtá ospotávati dopuszti, naj zná kaztem szvojoj düsi cajtno i vecsnoskodo csini.

Drobtinica z Lutherovoga zsitka. Dr. Luther Márton sze je v szvojoj zsaloszt i po-bitoszt z etov deacskov recsjóv segou meó troustati: „Vivit“, tou je po nasem jeziki: „Zsivé.“ Csesztou je z krájdov na szto szpizszo, escse vcsászi dveri i sztené znapiszao z — etov recsjouv: vivit, vivit. I gda szo ga pitáli: ka scsé z- tem praviti, ete odgovor je dao: „Jezus zshivé“ i csi bi nej zsívo, ne bi zselo jasz túdi niti edno vóro zsveti. Ali ár On zshivé, mi lúdi zsveli bono zsnyim, kak tou On szam velí: „Jasz zshivém, i vi bodte zsveli“ (Jan. 14, 19.)

* * *

Zláfí govori.

Našega Bogá rejcs osztáne na veke.
Ovcé moje moj glász poszlúhsajo.
Zná Ocsa vas nebeszki, kaj ví potrebújete.
Gospoud je vszej nász grehe na nyega [vrgao.
Ovo, ág nec, Bozsi, ki noszi etoga szvejta [greih.

Pozsrejtá je szmirt vu obladányi.

Mér vám bojdi!

* * *

Liszt Krízsevszkim fárnikom.

(Piszao: Fliszár János vp.-vucsitel)

Doszta szem szí miszlo, doszta szí zbrodjávao,
V-nocsi vudné szí v-glávi premetávao,
Ka szo v-mojóv gmajni fánci tak mányi,
Da sze neblízsjajo vecs k dúhovnoj hráni.

Kakda bi sze moglo tou zdaj tak godífi,
Ka bi moj návuk zsnyih szrdc mogao vesznóti?
Steroga szem vszigdár hito v nyé vcepiti,
Noucs i dén sze pascsó nyé na dobro vesíti?

Ali je pa zemla tak grátala szlaba,
Da zse vecs nerodí, neprineszé száda?
I tak szemen dobro bi szpadnolo v trnye,
Vözídoucse bi je zadísilo glouzdje?

Gde je vrejli vas dúh Krízsevszki gmajnárje,
Kim szo bíli nigda Berketje farárje?
Kí szte sztálni bíli, kak mocsne pecsíne,
Trdí lútaránye goricske krajíne!

Ali bi szinouvje ino mládi vnúki,
Grátali ocsákom nateliko túhi? —
Nemrem tou vervati, drúgo je tú hiba,
Nika je nej vrédi, od koj vonya riba!

V szrdci nasz je peklo i britko tezsílo,
Ka sze je v nárvéksoj gmajni tou godílo;
Nej szo naisli douma, niti sztána szvojsa:
Kalendari ino Dúsnílszt právoga.

Nazáj szo poszláni, greshno odvrzseni,
Od nemáratnoszti rúzsno ospótani,
Meszto nyih Novíne, Márijín líszt hodi,
Na kríve poti je 'i na bloudnoszt vodi.

Isztina sze náido, povszédik Judáske,
Bojdikaj, zblodjeni, glaszni modríáske,
Kí szo od vipere zlezseni szinouvje,
Stere negenejo vu tórmi zvonouvje.

Kí szo na bozsicsna vszigdár malo dáli,
Kak bi tej Dúsevni líszt gori príjali?
Náimre pa za nyega dvá dinára dáli
I vu mosnyeje szvojoj prážno meszto nyáli.

Zsalosztno, jesztejo lúd'jé táksi púszti,
Kí túhim Bougecom zácsajo szlúzsiti;
Kí vu szvoje gnezdou . . . no nemo vópravo . . .
Ár sze nej síkalo — bílou bi pregrdo.

Júdástva poszelsztvo hotécs szpunyávajo,
Nyega húde grose szí v- zsebko szkládajo;
Za dúso, postenyé, nika nemárajó,
Csi szí li vecsni greh na szrdcé szprávlajo.

Júdástva cejna je nej dugo trpejla,
Dúso i szrdce je britko obtezsíla.
Tak da jo je mogao od szébé lúcsíli.
I szébé grehsnoga na spot obeszíti.

Ali kak po vel'koj kmici szunce zide,
Prepoucsi sze zorja, szvekel trák k nam príde.
Tak je túdi prislo vu Krízsevce hitro --
Prebúdili szmo sze na veszélo útro.

Dejdekóv, ocsákov dúh sze je pobúdo,
Nyí színi i cserí páli zeszna zbúdo;
Vrejli apostol sze je pá zsnyih pobúdo
I dúsevno hráno nyim z szrdcá ponúdo.

Kako k hładnoj vodi te jelen príhája,
Da zsnyé csísztov kaplov teski zsijsnapája, —
Tak oni túdi zdaj k nyemi tá hitíjo,
Ino Dúsevni líszt z rouk nyegvi dobíjo.

Vsze szo previdili, vsze szo prerazmeli,
Kak szo nyega recsi, — redi vöprecsteli.
Nedo oni duze v kmici dreveneli,
Szdce, düso, szvojo tak pokrito meli.

I kak voda z- brejga na doul tecsé bisztro,
Szedemsztó dinárov je hrs vküper pristo,
Odkud szmo do tega mao pare nej vzéli,
Z- szedemsztó dinármí szo nász pozdrávili.

* * *

Szedemsztó dinárov. szedem bank prelejpi,
Je prínieszao angel vu devojke kejpí;
Nedúzsna devojka mi je v- rouke dála,
Na cveiécsi vúsztaj sze szladko szméhála.

Pozdrávleni bojd'te vucsitel nas sztári,
Za »Düsni liszt« vzemte, té Kízsevszke dári.
Poslite nyim za nyé »Düsniliszt« novine,
Vucsenikom szvojim na düs potrejbcsine.

Potom sze nakloni i hitro odide,
Liki prikazen v szne, od moji oucs zide;
Prvle, kak bi mogao nyej vsze zahváliti;
Odpréjo sze dveri, csújem je zaprejtí.

Kak szem z- támna k- szebi pocsaszoma prisao,
Li zse szem ji prážno meszto szamo najsao.
Tak me zocsárla, zbank'mi obajala,
Ka bi z- szrdca vrejdna, tú küsnoli bila.

Dika tebi bojdi, apostol ti vrejli,
Blagoszlov bozsanszki vzemi v düsi v tejli.
Lüdsztvo, stero szi zdaj zbüdo zsniega támna,
Bode ti hválilo — tá hvála bou sztálna.

Szprávi ti postenyé za trüd tvoj veliki,
Szprevájalo de te vu ország nebeszki,
Ár szi je pripelao k toj hráni nebeszkoi,
Stera je potrejbna pri hráni telovnoj.

Sészt jezero düsic v prejlogi niháti,
Za nyé nej márati, raztepszti je nyáti?
Sto bode od toga Bougi racsun dávaó
I pred szodcom velkim tesko odgovárjao?

Nej je csrejda kriva, csi rázno razide,
Csi niscse nemára kama ona ide.
Vszáko dejte li tak na hüdo pout príde,
Csi mati ne velí, naj sze je ogible.

Pozdrávlani bojdte kízsevszki fárnice,
Nezavrzste nigdár szvoje ovcsárnice.
Ocsákov vere sze trdno drzste vszigdár,
Od nyé odsztoupiti neprobajte nigdár!

Szvét' materé cérkvi návuk vszigdár zdrzste,
Po zemelszkom zsitki tak v nébo pridete.
Szrdca vasz pozdrávla, sztári Fliszár János,
V pokoji vucsitel, sinyourszki pénztáros.

Krónika.

Nasega Liszta estitelom, delapomoenikom, siritelom i vszem dobrim priatelom od Bogá blagoszlovlene blájzsene vüzenske szvétke zselemo!

Hohenlohe Egon herceg, nadskofszki namesztnik, bívsi nagyszebenszki plebanos, je nej dávno v Budimpesti prejkstopo vu evangélicsanszko cérkev.

Püconszka fara je t. l. márciusa 8. dnéna mejla szvoje racsunszko szpráviscse. 1922. leta je notrijemánya mejla 860.561.45 K, vödávanya 762.288.16 K; osztánek je 98.273.29 kor. V hránilnicaj i na bojnszkom poszojili má fara 46.801.14 kor. Escse notrinej placšana dácsa vözanészé 24.041.37 kor. Dvá nouviva zvoná szta z- vszejmi stroski navküp 196.598 kor. kostala. Na nouví farov je do tega mao 703.564 kor vöplácsano. Na szpráviscsije szkoncsano, ka potom toga szamo vszáki mejszec prvo nedelo bode Bozsa szlüzsba vu vörszkom jezíki drzsána.

Gornýi Szlavecsi. Eta nasa nájmájasa fara je zgübila szvojega düsevnoga pasztéra zse pred szvétki. Ali hvála cérkvi Goszpoudi, nedopúszti on eti rasztepszti sze ovcé. Búdí nyim nouve vrejle voditele vu oszeabaj Pojbics Gyula vucsitela i Fartek Ferenc gmajnszkoga inspektora, krepí vsze fárnike vu vküpdrzsányi i vu deli za szvojo gmajno. Gmajna szi je dúgi csasz nej mogla najdti i zvoliti prípraven fundus za zídanye Bozse hízse. Zdaj je pa nej szamo tou doszégnola, nego zrendeľüvala szi je zse kamen i cigeo za cérkev, ka do fárniki, kak bougse poti bodo, taki vküpevozili vu edno veliko szinbo, stero zdaj posztávlajo gori z- szamovolni lübézní dárov. Nej szamo nevolá, nego k-tem bole edna vola, eden cíl, edno nakanejnye po vezali lübéznoszti vküpdrzsí tou málo csrejdo, ka vu Bogá polozsenov

vűzpaznosztjov mírovuo glédájo vu neg-nűsno prűsesztnoszt. Verníci vu lejpom racúnim hodíjo gori vu szvojo málo, sol-szko, drágo uralitvárnico. Nas Liszt 87 naprejdlaćsníkov má tő do tega mao.

V Krízsevszkoj fari szledécse ob-esine dobíjo naszkori nauve zvoné: Pecs-kovci 2, Ratkovci 1, Berkovci 2, Fokovci 1, Kustanovci 1 zvon.

Nouva evang. cérkev v Rími. V prvejsoj numeri nasega Liszta szmo nap-rejdali, ka je v Rími nouva evg. cérkev bila nej dávno goriposzvetsena k- tomí na dopunenýe esce napréjdámo, ka je vu to n uvo cérkev Wittenberg darűvao zvné, Madgeburg predganco Eislebe, gde je Luther bio okrsztseńi, krszjni kamen, Mans-feld szrebrno krsztno poszoudo, Erfurt oltár. Tou je ja lejpo szpunývanye ete Krisztásove zapouvidi: „Eden dúgoga bremen noszte!“

Številni slućaji izstopa iz kato-liske cerkve na Dunaju (v Becsí) Tako je v. X. okraju samo v nadeljo izstopilo 432 oseb in v ponedeljak 359 oseb. (Slov. Nar. 923. III. 9.)

Protestanszki vojszki pűspek na vgrszkom. Potom k- vojszki vogrszkom pouleg katolicsanszkoj vojszkoj pűspeka protestanszki pűspek lűdi bode vszigdar vűimenűkani, i pa ednouk evangélicsan-szki drűgocs pa katavinszki.

Influenza je vecs lűdi vmoríla kak bojna. Tak imenűvana spanyolszka ínfulenza je vu 10 meszeci vecs lűdi z-szmeszta szprávilá, liki ji je sznejtovne bojne 51 meszeci szpadnuolo. Douleg urad-ne statiszťike je ínfulenzi od 1018 májusa do 1919. márciusa 25 millio lűdi áldov posztalo, dokecs je szvetovnoj bojni vsze-vkűp 7,668.300 lűdi zgűbilo szvoj zsítek.

Potűvanye v Ameriko vedno tezskejse. V Ameriko szelécsi racsuni (kvota) je 73 procentov na 2 procenta znízsaní, i pri vűracsunanyi toga procenta potom nej 1910. leta, nego 1890. leta lűd-szba csetjáj dátke vzemejo za gűnt. Na toj podlágí na prűsesztno leto 7 Jugosz-laveník szamo 851 lűdi pűsztíjo v Ame-riko, dokecs ji je do toga leta juna 30.

4626 szlobodno odislo. Dűnok szo potom od Amerikanszkoj konzula vizum dobí, on ne hode vűdjáni toj nevarnoszťi, ká bi ga zná hídťi nazáj poszťali. Szlobodno sze preszeli v Ameriki ona drűzsinszka kotri-ga, stere drűzsine gláva je zse najmenye 2 leti v Ameriki, ali za stálno tam scsé prebivati i Amerikanszko drűsavljanszťvo szí szpravití Vise kvote sze tűdi szlobod-no nadale v Ameriko szelíjo dűhovniki, uníverzítetni profeszori, pa v hízsni szlűzs-bo vzéti.

Míšje gnezdo iz bankovcev. Iz Mari-bora nam poročájo: Nikjer ni takega pomanjkanja denarja kakor v Mariboru. Zgodi se, da so najvećji podjetniki ob koncu tedna ali meseca prisíľjeni pretakniti vse denarne zavode in vse privatne vire, predno dobe po visokih obrestih primeroma male svote. Nasprotno se je ugotovilo, da mora biti mnogo denarja hranjenega doma, kajti še nobeno leto ni bilo opaziti toliko razkošnega žívljenja, ka-kor, v tem času navidez splošnega pomanjkanja denarja. Da je tudi na deželi mnogo denarja shranjenega doma, kaže poleg drugih tudi ta-le zanimiv slućaj: V Narodno banko je prišel po-sestnik z dežele ter prinesel polno torbo bankovcev, ampak popolnoma izklješćenih od míšjih zob. Iz-povedal je odkrito, da je hranil denar toliko časa, da so si míši napravile gnezdo, iz njegovih ban-kovcev. V banki so se trudili, da bi iz vseh lepíh bankovcev sestavili vsaj enega, pa ni bilo mogoće, ker so bili najžnejši deli čisto izgreni. Tako ni moź za svojih K 150.000 dobil niti ene krone. Ljud-je na deželi, ki prodajajo žívino za milijone, so postali nezaupljivi, ker slišíjo, da je po denarníh zavodíh tako pomankaje denarja in da so banke nastavile še víšjo obrestno mero za vloge, kakor jih plaćujejo navedni denarni zavodi. Pri tem pa ne mislíjo da s hranjenjem velíkíh denarníh zalog ne krmíjo samo míši nego, da si sami škodujejo, ker sami povzróćajo dragíno v mestíh.

Plemeniti dár. Schelken Pavel ver-bászki mesztancsavi je z- szvojov tivárisi-cov na szpoumenek szvojega színűj vu 23. leti vűpreminoncsega pri verbászkoj gmoj-ni 25.000 K fundacije polozso, stere sume ínteres sze vszako leto na koledni szvéték med szrmáki má gorraszťalati Sztanovito od mramora, meda lepsi, szťalnejsi i vu-godnějsi szpoumenek je tou!

Na Ruhrszkom sze polozsáj med francúzi i nemci vedno bole osztři. Francoske csete okupácijo nadaljávaso, Zaszedle szo tůdi Darmstadt, Karlsruhe, Mannheim i Frankfurt.

Postenyá pádanye. Eden francúzki zevcsenec je konstatéao- ka je cslovecse postenyé od 1914. leta 50 procentov zgúbilo z- szvojo vrédnoszt. I na prevecs viziko prestima cslovecsansztvo, csi tou szvedocsi, ka sze je racsun- hűdobnyákov (bozsnyakov) od tega mao szamo z 10.000 procentmi povéksao. Tou je tou, za vszákimi 100 bozsnyáki je 10.000 bozsnyákov k cój prislo.

„Ar lűbézen pejnez je vsze hűdoubé korén.“ (Tim. 6, 10.) Szkoro neverjetna je szledécsa grozna zgodba, stera od ednoga z Amerike domou pridoucsega szlováka vmorjenja gucsi. Pred 12 leti je v Ameriko odvandrao eden Katyuk Jura imenűvani szlovák. Domá je nihao mládo zseno i pol leta sztaroga szineka. Od bojnszkoga cajta mao je zsená níkséga glásza nej dobíla od szvojega mozsá, ali pred par tjédni je písztmo dobíla od nyega, v- sterom nyej naznánya, ka v- krátkom domou príde i szvoj goszpoud bode. Zsená je szkoro kam nej znála od prevelike radoszti Dvanájszet lejt sztarim szvojim szinom je csákala prejk dnévov prí vláki szvojega mozsá. Gda je naszlejdnye vdarilo to zsel- no csákano megnyene, ka je prísao mouzs i obino je szvojo zseno, stero je zse 12 lejt nej vido, tá je gorszkrícsala, od radoszti sze je nyej szrdcé razpocsílo i mrtva je szpádnola tá. Kotyuk je 25.000 dollárov prínszao domou z Amerike, ka je dnesz dén prevecs veliki pejnez. Z- velikov parádijov je dao táporáhniti szvojo zseno i szinom vréd je prí szvojem szváki osztáo na nous. Radi szo ga tů vidli, dobro vecsérjo szo szpravili na nyegovo postenyé, nyegovoga szina szo pa v- edno posztelo z- szvojim lasznim szinom szpraviliszpát steri je tůdi iszte sztárosztí bio. Ali hízsni vért je nej mogao szpati z- szvojev zsenov. Podzsígao je nyídva gosztá veliki pejneze. Zrobíta szta stela od nyega vsze pejnez, záto szta szkonsala, ka ga vmoríta. Mouzs je naprejpoiszkao szvojo brítvo, z-

sterov je prejk vrezao gút szpajoucsemi gouszti. Potom szta mrtvo tejlo szkriti stela, vő szta je neszla z- hízse. Med tém sze je zűbűdo gouszta színek i escse vu szne je pítao: kama neszéte mojega ájto? Krv ga je polejála, k- vrácsi ga pelam, naj tak neobhodi, kak mati tvoja — je odgovorila zsená. Színek sze je prevecs zbojao. Obsűto je, ka sze je níka groznoga zgoudilo. Za vmorílci je sou szkrivomá i vido je, ka szta nyegovogá ocsé krvávo tejlo pod gnojiscse pokopála, i szta sze tanácsivati zacsnola, ka naj csíníta z- szinom, da nyíva kak neovádi Színek je medtém odbejzsao proti oroznsízkoi hízsi. Nej szta ga vzela na pamet i dőkecs je zsená goriprála pod, je velejla mozsévi zakűriti vu pécs, vu stero notrivr- zseta vmorjenoga gouszta sziná. V- tom nakanejnyi je zsenszka po tihoma k- poszteli sla, vu kmici je k- szebi obínola mocsno vu poszteli lezsécse szincsekovo tejlo ... i notri je vrgla vu gorécso pécs szvoje szlasztivnoga sziná. Sztrahoviten krics je vő z- pécsi Vu tom megnyeni szo szta ud- prle dveri i na prági z ovim dőkecsim színekem szta sze szkázala dőkecs színek. Zsenszka sze je szpoutila, pred ocsní sze nyej je zacsnola moutiti, tá je szkocsila k- pécsi, vő je potégnoła z- plaména szvojega sziná zgorejno tejlo. Orozníka szta zvézala vmorílca i nyídva odegnála v- tem- nico.

Umrl je 9 febr. 1923. Dr. Ivan Tovčar imenitni slovenski pisatelj. V- svojih historijskih romanih je s silno plastiko oživel davne čase, ko so Trubarjevi predikanti prvič nosili tiskane slovenske knjige — slovensko protestantovsko pismo — po kočah planinskih slovenskih vasí, preganjani od protireformacije kot divje zveri. Za njegove luteranske povesti, z- sterimi je vecsen szpoumenek posztavo preganyenim i vőztrėblenim szlovenszkim protestantom, naj osztáne nyegovo imé i med nami vu sztálnom, zahválnom szpomíni.

Theologiski fakultás je dobíla vo- grszka evang. cėrkevna Pecsűjszkom vszevű- cseliscsi z- tém sze je edno dávno zselej-

nye szpunilo. Potom na vogrszkom evang. theologusje, steri vszo velike znánszti túdi lehko zadobíjo titulus „doktor theologie“, ka szo do tega mao szamo oni mogoucsi, bili doszégnoti, steri szo vecs lejt na zvún-szki drszél vszevuceseliacsaj studirali

Dr. Larsen Lőrinc. Túzsén glász je pri-sao z dalecsa, z-prejkmourja. Dr. Larsen Lőrinc, Amerikanszkoga Národnoga Luthéránszkoga Tanácsa predszedník, koga znamenito govorejnye v. Nóvom Sádi drszá-no szmo v 2. numeri nasega Liszta szpoz-návali, je nanágli premíno. Oktobra szlej-dnye dñi je escse prinasz hodo, poszre-dúvao je nasz pri vládi, obezsao je, ka nasz v- tom teti príde glédat, ali, boleznosz, nase evang. cérkvi toga mocsnoga zago-voritela, toploga priátela i zmozsnoga dob-rocsinitela lice ne bomo vidili vecs. Janu-ára 28. v nedelo vecsér ob 8. vóri ga je zsítka Gospoud, steroga je Dr Larsen z tak verním podányem szlúzso, sztaroszti nyegove 41. leti nazáj k szebi pouzvao. Z plakajoucsov dúsov dolidenemo ciprusko vejko na grob toga, vu cvetji nyegovo-ga zsítka preszeljenoga vernoga priátela nase cérkvi, obarjemo nyegovo drágo imé vu zahválnom szpoumenki i csi nasz bár prevecs bolí szrdce za nyega, dñnok ver-jemo, ka onim, kí Bogá lúbijo. vsza na dobro szúzsijo.

Sínyorije nouvi inspektor. Bács-ke evang. sínýorije verszki obcsin vüpažen je na meszto dr. Leibach Ladíszlaja, vu Bougi preminoucsega sínýorije inspektora, dr. Kurtz Fülöp vrácsa posztavila. Z- top-lov lúbéznoszíjov ga pozdrávlámo mí túdi i sze mocsno vüpamo, ka túdi vrejli vrács bode nasí cerkevni ran.

Pregléd.

Vojáski dühovnicke. »Uradni liszt«, 1923. jan. 16. v 6. numeri od vojáski dühovnikov pise. Pouleg etoga vszáka cérkev má pravico od vláde prosziti za szvoje vere vojáke dühovnika, steri de sze za nyihove dühovne potrebsine szkrbo. V Jugoszláviji jeszte blüzi 250-000 evang. prebivál-cov. Míszlim, ka nájmenye na ednoga evang. vo-jaskega dühovnika bí velika potrebsina bila. Kak známo, táksega escse nega i tak nej csüdo, csi

eden ali drügi ev. voják je na teliko priso, ka na meso domo peneze posila. Voditelje! Sínyorije! ev. cérkvi, ka miszliše, jeli bi tou nej nasa dúzs-noszt bila od vláde za nase vojáke ednoga düh-ovnika prosztili?

Vjedínanye katholicsanszke i pravo-szlavszke cérkvi. »Slovenec« 1923. febr. 22. v 42. numeri pise, ka Septicki András ruszoszki metropolita sze v Rími pogája: Kakda bi sze mogla rim. kath. i pravoslavszka cérkev vjedínati. Míszli, ka vszi pravoslavi nedo steli to privoliti, ali eden tál gvüšno. »Slovenec« tou zse za gotovo delo vzeme, ár kak pise: »ne szmejmo pozábiti, da szo nam pravaszlavni mnogo blízse, nego protestanti«. Mogocse! ali prvle liki, bi sze tou zgoudilo, miszlimo escse doszta vodé odtcesé doli po Móri i Dunaji.

Novi red na posti. Marc. 1. je na posti nouvi szrbski red sztoupó v zsítek. Postni zákoni i tiskovina je z vékse sztráni z cirilicov napíszana. Postni voditelje z Prekmurja szo febr. 26. v Szoboto pozváni bili, naj sze té nouvi red nav-csíjo. Míszlim, ka eden déu sze cslovek doszta nemre navcsiti i tak postarje do szí za volo cir-ilice escse doszta mogli glavou trejti.

Na odháajoucsega Jurko nadzornika csészti szo nyegovi priátelje szloboujemányave-csérjo drzsali vu Dobrajovoj gosztilni 14-toga márciusa. Na szveklom gosztsenyej szo nazoucsi bili nísterni escse zdaj z miloszti trpécsi prejk-murszki vucsitelje túdi. Glavni ouszvetni kincsi govornik je eden vrejli (?) evangelicsanszki nad-účitelj bio! Skoda, ka szo evangelicsanszke rodi-tele nej pouzvali na té banquet, ár csi bi tej tam bili, bi zagvüšno nacsí pozdrávlali goszpon nadzornika. Vardenem nas szloboud ali pozdráv doj szpízati: Goszpon Nadzornik! Vu vasem vrejmeni je na szmrt oszodzeni nas lepou donécsi vendszlovenszki jezik! Ka je vougrom, nemcom, vlahom, albánom dopüsztseno, tou je tou, ka vu vesznícski soláj je návucsni jezik vucsénikov ma-terszki jezik (i li szamo cserezs tjédna 4 vöre szo dúzsni drzsávni jezik túdi vcsiti) tou je nej do-püsztseno nam, nas jezik szo vö sztírali z soule, prepovejdano je ponyem gücsati, vcsiti, nas vend-szlovenszki jezik sze za máli csasz za mrtvi jezik scsé posztaviti (!) Eden jezik na szmrt oszouditi, eden národ porobiti namejnoti od nájdragsega nyegovoga kincsa, je nejcslovesztva — nego ho-hársztva delo!

Goszpon Nadzornik! Vi szte zravnali ná! darila pobérámo na oni szíromaski isztriszki szlo-vencov podporo, sterim taliánye nyihov jezik na-mejnijo prepraviti. Nevzemete napamet, ka sze vász dosztájajo i na vász sikajo Jezusa ete recsí: »Szakzlívec, vrzsi vö prvle tram z oká tvojeja i teda glédaj, da vö vrzsés trouho z oká brata tvo-jeja«!

Goszpon Nadzornik! Najbole je pa odürno ono vase zrendelüvanye, da vere návuk tüdi vu tühinszkom jeziki zapovedávate vcsiti i nedopüsz-tite, da bi solszka deca od materé szvoje navcsene vszakdanésnye molívi szlobodno molila.

Nasa deca szo sze od materé etak návcsili moliti:

„Ocsa nas, kí szi vu nebészaj. Szvétí sze Imé tvoje. Pridi k nam králevszto tvoje. Bojdi vola tvoja, kak je vu nébi, tak i na zemli. Krúha nasega vszakdenésnyega dáj nam ga dnesz. I Odpüszti nam dugé nase, kak i mi odpüsztimo duzsnikom nasim. I nevpelaj nász vu szküsávanye, nego oszlobodi nász od hüdoga. Ár je tvoje králesztvo, zmozsnozt dika zdaj i na vsze veke Amen.

Zdaj pa tou zselejte i zapovedávate naj sze vu nerazmetom jeziki etak vcsi: Oče náš, kateri su unebesih! Posvečeno bodi ime tvoje! Pridi k nam kralstvo tvoje! Zgodi se volja tvoja, kakor vnebesih, tako na zemlji! Kruh náš vsakdanjih daj nam danes! In odpusti nam dolge naše, kakor tudi mi odpuščemo dolžnikom svojim. I ne vpelji nas v izkušnjava, temuče reši nas zлага! Ker tvoje je kraljestvo in moč in slava naveke Amen!

Od laszne molívi porobiti eden národ, steri zvön dobroga Bonga vu nikom nema trousta, je tákse csinejnye, na steroga bicsüvanye cslovek nenáide rejcsi!

Goszpon Nadzornik! Vi szte i vu szlejdayem vasem vödánom zrendelüvanyi v hrbet brsznó vmérajoucsega Oroszlána; nase evangelicsanszko vucsenyé. Nej je zadoszta, ka szte vise 20-ti evangelicsanszki vucsítelov premesztili z katholicsanszki, nego v sálovszko evangelicsanszko církevno soulo szte poszlali i vöimenüvali ednoga réaliske soule vucsenika za vucsítela, tak pá ednoga brezi vucsítelszke diplome (izpita) bodoucsega pojbara, steri nerazmi nas jezik i szamou sze odszébe razmi, ka je vrejli katholicsánec... Te imenüvani je szíromaski rodítelov szin, szvoje solé je nemogoucsi nadaljávatí, podporo je proszo od Solškoga Visjega Svejta, koga dobro szrdcé ga je pomilüvalo i szíromáki vbougomi tá dalou sálovszko evangelicsanszko soulo, da nyemi goulomi tü naj pérje zraszté i mogoucsi de leteti nadaljávat szvoje solé. Ka etaksi za vucsítela nej szposzpodoben pojbar nemore szpuniti vucsenya poszel, sze szamou od szébe razmi, ali da niti nemára za tou, nyega cíl je szamoga szebé vu szvojem vse-nyej vaditi — za sálovszke vucsenike sze nede doszta brigao. Tak sze vidi, ka oblászt száma na tom dela, naj vu Prejkmurji na viszikoj sztubi bodouco návucsnoszt ponízsa i prísesztno pokolejnye v neznanoszti raszté gori. Kelko táksi vucsítelov jeszte eszi poszláni, tak sze vidi, ka sze vszáki vbougi eszi posle, naj tü pernáti gráta. Nig-dár nepoumnimo, ka bi táksi mladénec za vucsítela bio imenüvani, steri je nej meo diplome i steri sze je na drúgo pozványe vcsio. Sztarisje,

vcsite deco szvojo szamí tüdi, naj nezaszté gori brezi znánya!!! — — Jeli je tou nej csüdno, ka nikse mestrije je brezi obrtnoga liszta nej oszlobodno delati, li vucsítelsztvo je ona zsupa, stero z vszákov zslícov je szlobodno grabiti? — Cíl je previdni!

Goszpon Nadzornik! Csi ví glih nepoznate evang. autonomie — telko moremo vöpraviti, ka prigodo, historio dobro znáte. V tou formo szo csínili törszki Zuhánje, csi szo steroga paso ob-lounati steli, szo ga na nisterni lejt v edno drzsélo za ravnitela poszlali. Isztina, ka je on drzsélo v krátke lejta na nikoj szpravo, ali vecs je od caszara pomoucsi nej proszo, ár je szvoj najvisisi cíl doszégno.

Goszpon Nadzornik! Vi szte nam doszta britkoszti szpravili, ali mi szmo dobri krsztsanye i vam dönok szladtek miroven pocsinék zselejmó!

Szamovolni dari na goridrzsánye i rászürjavanye „Düsevnoga Liszta“:
Rituper Róza z Küstanovec 20 Din., Rituper Ferenc z Küstanovec 20 Din., Keréc Rudolph z Ottovec 10 Din., Skrabán Iván z Püconec 6 Din., N. N. z Tesanovec, Péntek Károly z Polane, Luthár Terezia z Vanecsá, Gorza Peterova z M. Sobote 5—5 Din., Kousz Stevan z Gorice 4 Din., Bánfi Janos z Salamenec, Vljaj Ferenc z Lömerja, Siftár Ferenc, Novák z Gorice 2—2 Din. Szrdcsna hvála vszem!

POSTA.

Felkérem a lelkészeket és tanítókat, hogy gyülekezetükben történő egyházi eseményekről gyors és pontos tudósítást küldeni sziveskedjenek. **F. D. D. Lendava**, köszönöm a nagy értékű közleményeket. A folytatásokat várom. Levél ment. Üdv. **G. Gy. G. Szlavecsi**. Hálás köszönet buzgólkodásáért. A megmaradt lap példányokat ossza széjjel olyanoknak, akik szeretnék lapunkat olvasni, de nem tudják megfizetni. **Novák József S. Bethlehem**. Hvála za vase intereszantne glászi. Proszi i drügocs kaj. **Gróf Miklós S. Bethlehem**. Na vase drágo píszmo szem vam táki zahválen odgovor dao. Szte ga lehko nej doubili v rouke? Topel pozdráv! **Bedök Mária Brunszvík**. Píszmo vase i pejneze na kalendarije szem z velikov zahválnosztjov vzéo. Odgovor i 10 falátov D. L. szem vam poszlao. **Keréc Karolina Bethlehem**. Vasega píszma szem escse nej doubó v rouke. Poszlali szmo vam pa 40 kalendarijov, pa escse vecs tüdi lehko dobite. **Emri St. Baltimore**. Pejneze na kalendarije i na církev szem vrouke doubó. Poszlao szem vam 8 falátov. D. L. Pozdráv. **Persa Mihály Milvauke**. Píszmo i 8 falátov D. L. szem vam poszlao.